Het Paaschbezoek

Wel, heb ik ooit van mijn leven," riep mijnheer De Stercke vol verbazing uit, als hij van het hanepootige briefje de onderteekening ontcijferd had, „neef Hein. 'n Brief aan mij. Die ouwe suikeroom, suikerneef of eigenlijk suikerachterneef. Wat zou diè wel te vertellen hebben. . . ." En met groote inspanning ontwarde hij het opzienbarend grillig handschrift, dat niet wel te qualificeeren was, en nog het meest leek op een vermenging van alle bestaande systemen van stenografie met misdrukken van oud-Chineesche manuscripten. Het was dan ook geen klein karweitje, maar eindelijk was de puzzle in hoofdtrekken opgelost: neef Hein zou met zijn vrouw op den eersten Paaschdag op bezoek komen. Met onmogelijk veel omhaal van woorden was de mededeeling van dit feit over vier pagina's octaaf-post verdeeld, het papier droeg de sporen van veelvuldig en lang gebruik, de dikte en vorm van de letters was om de paar regels anders, om kort te gaan: deze oogenschijnlijk zoo eenvoudige Kattebel moest het resultaat zijn van naarstigen en geduldigen schrijfarbeid, die, vermoeiend als hij was, door den schrijver tientallen malen onderbroken en, nadat hij zich vermoedelijk de hersens ververscht had door maaltijd of wandeling, weer was opgevat. Maar de moed en inspanning waren beloond, de brief was in mekaar gekomen, van het leugenachtig onderschrift „In haast, adi", voorzien, en aan den schoot der brievenbus toevertrouw .

Mijnheer De Stercke tippelde reeds met het kostelijk document naar de huiskamer, waar zijn vier kinderen — Jan, Kees, Suus en Liesje — hun schoolwerk maakten, terwijl ma surveilleerde, en af en toe den telgen op verzoek voor dictionnaire diende.

„Kijk eens hier, wat zeg je daarvan?" zoo viel hij lachend uit, terwijl hij haar het papier onder den verbaasden neus duwde, „wat zeg je daarvan ?"

Mevrouw zei er niets van, tuurde eenigszins geschandaliseerd naar de deerniswaardige hanepooten, hier en daar met inktmoppen afgewisseld.

„Oooh !" deed de bijdehande Liesje, „die zou vast onvoldoende van de juffrouw krijgen, — laat u het hem maar gerust overschrijven. . . ."

„Daar is een menschenleeftijd mee gemoeid, kind," lachte de vader, „de man, die dit geschreven heeft, deed er jaren en jaren over. . . ."

Nu verhaalt hij het geval aan mevrouw, die geen lust heeft, haar nachtrust aan de lezing van het hiëroglyphen-raadsel op te offeren, en hare verbazing wast als de zondvloed, nu zij het geval verneemt. Oom Hein en zijn vrouw ? Ze kende die alleen van hooren zeggen. Hij was een achterneef, over wien nooit in de familie werd gesproken, maar àls zijn naam eens werd genoemd, geschiedde dit met een meewarigen glimlach. Een zonderlinge stumperd moest het zijn ; doch wat veel goedmaakte : hij was een gezeten man, zonder kinderen ; het gezin De Stercke zou heel wel voor de erfenis in aanmerking kunnen komen, als de goede menschen het tijdelijke met het eeuwige verwisselen gingen. Dus. . . . ja, dus. . . .

„Ik vind het best, laat maar komen, hoor. Dat geeft nog een verzetje met de Paaschdagen," zei mevrouw toeschietelijk, en mijnheer vond het al lang goed, want 'n mensch was maar 'n mensch, en 'n mensch is sterfelijk, en 'n mensch kon toch maar nooit weten, hoe 'n koe 'n haas vangt. . . .

En, op zijn schreden teruggekeerd, zette hij zich weer aan zijn werktafel, ontwierp een hartelijk antwoordje ; ja, graag zouden zij, — hij, zijn vrouw en de kinderen, — neef en nicht ontvangen ; het zou een heele gezelligheid geven, het weerzien na zoo'n langen tijd ; veel omgang hadden zij niet, want, ach, de familie was zoo klein, en vreemd was toch altijd maar vreemd, hè. Er ging toch maar niets boven bloedverwanten. Dus ze rekenden erop.

Hij liet het briefje aan zijn vrouw lezen. Die vond het zòò allerbest.

„Zouden we hun niet vragen, ons een briefkaart te schrijven, met welken trein ze aankomen ?" vroeg ze alleen. Maar haar man was daarop tegen.

„Een briefkaart laten schrijven ? Diè menschen ?" zei hij, „neen, als je zòò iets van ze vergt, bederf je het glad bij ze ; bovendien daar hebben ze geen tijd meer voor, want ik neem aan, dat neef voor elk woord een etmaal noodig heeft. Ik heb erbij gezet, dat we in de straat recht tegenover het station wonen, en het nummer erbij. Dus dat kàn zoo wel."

En het bleek te kunnen. Want op den eersten Paaschdag, bijtijds vòòr het koffiedrinken, belden bij De Stercke twee zonderlinge landelijke anachronismen aan, die bij onderzoek neef Hein en zijn vrouw bleken. De ontvangst was zeer hartelijk, al mag ik niet verzwijgen, dat de De Stercke's in den aanvang herhaaldelijk zich afwendden, wegdoken op den grond, naar gefingeerde verloren voorwerpen grabbelden, en meer zonderlinge dingen deden, alles met het kennelijk doel om hun lachen te verbergen, dat door het uiterlijk en de antediluviaansche omgangsmanieren van de bezoekers overvloedig gewekt werd. Voor de steedsche, modern levende De Stercke's was er dan ook waarlijk wel iets ridicuuls aan deze twee levende antiekiteiten, die wel een soort van wandelende reclamen, een soort van sandwichmannen in dienst bij een oudheidkundig-folkloristisch instituutgeleken. Neefs roode, gerimpelde gezicht, zijn doffe cilinderhoed, waar hij tot over de ooren in wegzonk, zijn matzwart laken pak snit 1813, zijn vierkante schoenen, die wel iets van gepoetste sigarenkistjes hadden ; nichts voorwereldlijke jurk, haar zonderlinge kapothoed, haar vinnige, spitse gezicht, — het was een zeer wonderlijke tegenstelling met de groote-stadsomgeving bij de De Stercke's. Het meest getroffen van allen was de kleine Lies geweest, die in de gang met een open mond de bezoekers aanstaarde, en dan, in de handjes klappend, maar aldoor „ojé, ojé, ojé, wat 'n raren" begon te juichen. De andere kinderen gierden het uit van het pleizier, maar een stiekeme wenk van den vader, die juist zelf aan een inwendige lachbui bijna gestorven was, bracht hun uit 't evenwicht geworpen gemoederen min of meer wederom in het lood.

Als neef en nicht met de kinderen kennis hadden gemaakt, waarbij de eerbied voor den ouderdom ver te zoeken was, leidde de gastheer hen den salon binnen.

„Wel, wel, dat is aardig, dat u ons eens komt bezoeken," praatte de vader, onderwijl met een begeerigen blik neefs gouden horlogeketting monsterend, waaraan je wel een hond kon vastleggen, zoo zwaar was die.

Neef bromde wat vriendelijks, maar zei niets, zoo min als daareven bij het binnenkomen, wat den armen gastheer deed vermoeden, dat de man doofstom was. Hij begeleidde daarom zijn spreken met een verklarend signalenspel van de meest gecompliceerde gebaren. Mevrouw was met nicht in een gesprek gewikkeld. De meid diende kopjes koffie rond. De kinderen stonden dicht bij elkaar in een hoek, en loerden giechelend de gasten om beurten aan. Ineens braken ze in een luid lachgebalk uit. Neef, die met een der kwasten van zijn crapaud had zitten spelen, hield dit ornament plotseling volslagen los in de hand, wat hem bloedrood deed worden van schrik : hij wierp een doodsbenauwden blik naar de

De natuur ontwaakt. (*foto Eilers*).